

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Маргарита Николова,
Медицинска сестра в УМБАЛ "Александровска",
Клиника по обща и чернодробно-панкреатична хирургия:
БЪДИ ПРОМЯНАТА, КОЯТО ИСКАШ ДА ВИДИШ В СВЕТА**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да Ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Маргарита Николова:

Име: Маргарита Боянова Николова

Възраст: 49 години

Образование: Висше

Месторабота: УМБАЛ „Александровска“, Клиника по обща и чернодробно-панкре-атична хирургия

Трудов стаж: 28 години

Професионална квалификация: Медицинска сестра

Чужди езици: Ползва френски и руски език

Девиз: „Вярвай в себе си!“

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Най-прекрасният дар, който едно човешко същество би могло да даде на друго човешко същество, е по някакъв начин да направи живота му малко по-добър за живеене" - Джон Асараф

Той е автор на „Тайната“ и един от умовете на нашето време, занимаващ се с дълбочината на квантовата физика, неврологията, поведенческите модели и възможностите на човешкия мозък. Неговите думи не са нещо непознато за нас, но със сигурност са често неосъзнати и лесно забравяни.

Преди 28 години направих избор и няколко крачки, които лесно ме примамиха да продължавам и до днес да искам да бъда част от света на медицината и онази магия на осъзната помощ към другия и още по-осъзната жертва към теб самия. Професията на медицинска сестра в България беше и все още е едно от най-непредсказуемите, вълнуващи, разочароващи, понякога отчайващи и емоционално възнаграждаващи преживявания на моя живот. Ако можех да избирам отново, бих се върнала пак там, на онзи праг, преди 28 години.

Всеки обича Родината си. България е малка страна, но с богата история и култура. Ние сме галеници на съдбата - имаме колорита на всички сезони, величествена природа и малко упорит, но сърцат народ. България е дала и продължава да дава на света брилянтни умове и достойни и значими постижения. Много хора напуснаха страната ни и отказаха да гледат назад. Други се връщат само, за да заминат отново. Със сигурност за това допринесе икономическата криза, ограничените възможности за реализация и ниското заплащане на високо квалифицираните кадри от всички професии. Образованието е другата причина за отлив на млади хора, въпреки че страната ни разполага с университети и преподаватели, които дават много добри знания на студентите си. Част от децата ни, обаче, често избират да ги получат другаде. Оказва се, че понякога трябва повече сили да се задържиш тук, да се изучиш тук и да се реализираш тук, отколкото да събереш куфар багаж, да се разделиш с близките и да заминеш на някъде. Причините за това са много и понякога неизброими. Жалко и тъжно се чувстваме, когато започнем да се усещаме безсилни и без изход. Но професията ни учи, че изход няма само от смъртта. От къде тогава да започнем да променяме и кой край на преждата да захванем? Редовно си задавах този въпрос преди да се запитам къде ще се прибе-

рат тези деца, ако решат да се върнат. Какво ще е останало от цялата крепост и ще имат ли стая за сън. Тогава си даваш сметка, че силата, която имаш в себе си, трябва да дадеш за смисъла на другите, тъй като голяят егоизъм ще те доведе само до разруха и липса, както на средства, така и на емоции, душевност и смисъл на един човешки живот.

България е нашата Родина, тук са нашия дом, семейство, приятели и близки! Тук е нашият живот! Всеки има право да избере къде и как да гради бъдещето си. Хубаво е човек да е посетил достатъчно места по света, да го познава добре, но да не забравя откъде е тръгнал. Да работиш извън България само защото ти плащат по-добре не е справедливо. Защо други държави да разполагат с интелекта и възможностите на невероятни специалисти? Защо да не дадем пример за отговорност, с това че ще бъдем от хората, които влагат частица от себе си за просперитетата на държавата. Кариера в България не е за всеки. Тук е много по-трудно и са необходими повече качества, ако искаш да се реализираш и да следваш мечтите си. Предизвикателствата плашат, но човек трябва да ги преодолява и да увлича повече хора след себе си. Трябват страст, желание и отдаденост.

Махатма Ганди е казал: *"Бъди промяната, която искаш да видиш в света"* и *"Човек е толкова велик, колкото е работил за добруването на своя ближн"*. Мисля, че за да видиш промяната в България, тя трябва да започне вътре в нея. Тук има много „семена в зародиш“, но някой трябва да им помогне да покълнат. Моите близки са тук, моето добруване трябва да е за тях, ако искам промяна, трябва да съм готова да работя за нея и да не спирам да вярвам, че ще дойде и този вятър, за който всички мечтаем и работим.

Ако имаш потребност да помагаш на хората, с тази професия ще получиш удовлетворение, което в крайна сметка, заедно с благодарността и усещането, че днес си изкарал честно хляба си, ще ти даде спокойствие и добър сън. За да си медицинска сестра и да посрещаш болките, нуждите и нерядко недобронамереността на хората, ти трябва сърце, трябва да си усмихнат, любезен, да умееш да изслушваш, да успокояваш и да бъдеш съпричастен, въпреки твоите собствени проблеми, болки и необходимости. Тях ги криеш в джоба на цветната си туника и преминаваш през деня. Просто защото така трябва.

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Съжалявам, че в последно време професията ми не е добре платена, negliжира се въпросът за ролята на медицинската сестра в лечебния процес и не се обръща внимание на недостига на сестри. Съжалявам, че сме малко, че нуждите са много и стресът е огромен, което понякога ни променя в стремежа ни да бъдем всичко и навсякъде. А на добрия лекар му трябва добър екип и изходът от заболяването ще е благоприятен, ако се полагат качествени грижи, ако има добър микроклимат и сплотен екип. Съжалявам, че не винаги силите ми стигат.

Защо останах и защо оставам, когато ми подвикват „Сестричке!“, „Миличка!“, „Моме!“, когато нерядко ме обиждат и гледат с лоши очи, когато чакам следващата си заплата с нетърпение, защото предишната е на края си. Защото знам, че някой трябва да остане, защото въпреки всичко българските пациенти ще са ми винаги по-мили, родната земя, по която стъпвам винаги по-красива и мечтата за една по-добра държава, винаги най-силна.

Искам да работя в България, защото се надявам, че с всяка следваща година реализацията ще е по-успешна, а възнаграждението все по-достойно. Искам да остана тук, защото "камъкът си тежи на мястото". Искам да остана тук, защото хората имат нужда от мен.

*Есето е публикувано в Clinica.bg на 11.04. 2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ, брой 4/2018 г.*